
Uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 15 lutego 1973 r. (VI KZP 52)

Palestra 19/4(208), 111

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA
składu siedmiu sędziów SN
z dnia 15 lutego 1973 r.
(VI KZP 52/72)*

Obywatel, który za granicą zagarnia mienie społeczne — w rozumieniu przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa — podlega uka-

ranu według przepisów polskiej ustawy karnej jak za zagarnięcie mienia społecznego.

Głosa

do powyższego orzeczenia SN z dnia 15 lutego 1973 r.

Kwestia rozstrzygnięta powyższą uchwałą nabrała nieco szerszego znaczenia dla praktyki na skutek znacznego ożywienia ruchu granicznego na granicy PRL i Niemieckiej Republiki Demokratycznej i zdarzających się w związku z tym sporadycznie wypadków kradzieży, dokonywanych przez obywateli polskich w społecznych sklepach na terenie NRD.

Stanowisko swe Sąd Najwyższy uzasadnił w zasadzie następująco:

1. „Jeżeli do popełnionego przez obywatela polskiego za granicą przestępstwa stosuje się polską ustawę karną, to przepisy tejże ustawy, a nie przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia przestępstwa decydują o charakterze czynu, o kwalifikacji prawnej tego czynu, one też określają rodzaj kary i jej wymiar”.
2. „Nie ma żadnych uzasadnionych podstaw do tego, by w razie stosowania ustawy polskiej miały być wyeliminowane przepisy dotyczące mienia społecznego w wypadku, gdy przedmiotem zamachu jest mienie jednostki gospodarki społecznej, stanowiące według ustawodawstwa obowiązującego w miejscu popełnienia przestępstwa mienie społeczne”.
3. „Przepis art. 129 k.k. potwierdza jedynie tezę o nieograniczonym w zasadzie stosowaniu przepisów polskiej ustawy karnej do obywatela polskiego za przestępstwa popełnione przez niego za granicą, w tym także przepisów dotyczących mienia społecznego”.
4. „Za zastosowaniem tych ostatnich przemawia również wzgląd na wspólną interesów państw, w których własność społeczna stanowi podstawę socjalistycznego budownictwa”.

Należy teraz poddać rozważaniu trafność tych argumentów.

Ad 1. Stwierdzenie to wynika ściśle z art. 113 k.k., ale nie jest chyba argumentem na rzecz tezy wypowiedzianej przez Sąd Najwyższy. Skoro o kwalifikacji czynu przestępnego popełnionego przez obywatela polskiego za granicą decydować musi wyłącznie polskie prawo, to należy wszystkie elementy prawnomaterialnej dyspozycji na tym prawie polskim oprzeć.

Pojęcie mienia społecznego, właśnie w prawie polskim, określone jest w przepisach art. 44 i 126 k.c. W rozumieniu tych przepisów mieniem społecznym (przed-

* Uchwała ta została opublikowana w OSNKW z 1973 r. nr 5, poz. 56.